

ANABEL
MONAHAN

TO JE
Ljubav

Prevela s engleskog
Eli Gilić

— Laguna —

Naslov originala

Annabel Monaghan

IT'S A LOVE STORY

Copyright © 2025 by Annabel Monaghan

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj divnoj prijateljici Tifani O'Tul,
koja je sad moja srećna zvezda*

PRVO POGLAVLJE

FILOZOFIJA „FOLIRAJ SE DOK NE USPEŠ“ MOŽE se primeniti u doslovno svakoj životnoj oblasti. Osmehni se i tvoj mozak će na kraju poverovati da si srećna. To nisu samo prazne priče, već je i naučno dokazano. Šetaš se u tim najkama dok ne poželiš da odeš na trčanje. Obuci se kao da ideš na posao koji želiš da dobiješ. Bila sam glumica veći deo puberteta, reklo bi se da sam usavršila upotrebu i moć mašte da bih postigla ono što hoću.

Ovog jutra koristim i moć pegle za kosu, sveže naoštrene olovke za obrve i štrudlice s punjenjem od jagode. Na poslu moram da izgledam sposobno, tako da već deset minuta stojim ispred plakara, ponovo peglam kosu i nadam se da će mi se prava odevna kombinacija sama otkriti. Spremam se za sastanak sa šefom na kome ćemo razgovarati o narednim koracima za moj novi projekat. Ako dobijem zeleno svetlo, *Istinita priča* će biti moj prvi kupljeni scenario od koga će zaista nastati film. Ako bude hit, postaću uspešna. Danas mi je potrebna odeća koja zaista upadljivo ukazuje na uspeh. Uglavnom ne žalim za radom na televiziji, ali

ovakvim jutrima mi nedostaje kostimografsko odeljenje. Želim da mi neko kaže koju ću scenu danas snimati i kako bi tačno trebalo da izgledam.

Razgledam odeću za posao – bluze i suknje u nijansama plave i sive. Sveže su ispeglane i u njima svakako delujem sposobno, ali pre kao stjuardesa nego direktorka avio-kompanije. Pored njih je garderoba za sudare, koju sam birala pažljivije od bilo kog kostimografa. Haljina na zeleno-bele pruge koja se završava tik ispod kolena je za prvi sudar. Ona odiše stavom. Dostojanstvena je i poručuje: ženstvena sam, ali ne trudim se da izgledam seksepilno. Nagoveštava da sam devojka koju možda možeš poljubiti i kasnije upoznati s bakom. Kad moj budući partner i ja budemo pričali deci o našem prvom sudaru, želim da me tako opiše: kao devojku koju je želeo da poljubi i predstavi baki. Kao Ris Viderspun u maltene svakom filmu.

I ostale haljine imaju jasnu svrhu. Drugi sudar – pokaži malo više kože. Treći sudar – podstakni poljubac. I suštinski važan četvrti sudar – početak zvanične veze. Završavam štrudlicu, brišem prste o pidžamu i vadim haljinu za četvrti sudar. Ona je, jednom rečju, fenomenalna. Od crvene je svile i nije baš prikladna za avgust u Los Anđelesu, ali jeste haljina koja zakucava dogovore. Etikete i dalje vise s leđa jer nisam imala nijedan četvrti sudar otkako sam se prošle godine ozbiljno posvetila projektu manifestacije stabilnog partnera. Kupila sam je jer sam se nadala da će dati novu energiju tom četvrtom sudaru koji je uvek ispadao katastrofalno. Ponekad bi tip uprskao – bio drzak prema konobaru ili priznao da ima harmoniku. Bežim i na najmanji nagoveštaj da je sirovina. Međutim, češće bih ja zabrljala. Opustila bih se i zaboravila da se ponašam kao Ris Viderspun, a on bi me doživio kao drugoligašicu, što i jesam. Do četvrtog sudara

postajem previše nestrpljiva da ozvaničim vezu. Pričam previše ili prebrzo. Nekoliko puta sam pravila planove u daljoj budućnosti, recimo: „Moj šef se ženi sledećeg proleća, trebalo bi da ideš sa mnom!“

Uf!

Podižem crvenu haljinu i pogledam se u ogledalu. *Da*, pomišljam. Želim da odišem takvom energijom na sastanku ovog jutra. Danas idem na četvrti sudar sa svojom karijerom. Ta pomisao mi se toliko sviđa da skidam haljinu s vešalice i kidam etikete. „Vreme je za akciju“, kažem svom odrazu.

Pokušavam da dobijem zeleno svetlo za scenario otkako su me unapredili u kreativnu direktorku pre dve godine. Predlagala sam lagane romantične komedije koje su bile prilično dobre, ali nijedna se ne može porediti s *Istinitom pričom*. Ovaj scenario je potpuno drugačiji od svega. Priča je nežna, a humor odiše iskrenošću koja me je osvojila. Čak sam ga jutros sanjala i probudila se s vibracijama u grudima i suznim očima od smeha. Ponekad se smejem u snu. Ne znam kako ću to objasniti partneru, ako ga ikad nađem.

Vezujem kaiš haljine u pažljivi kvadratni čvor pa s još jednom štrudlicom i šoljom kafe izlazim na prednji trem dok se razdanjuje nad Avenijom Montana. Pošto sam bila zabavno dete na televiziji, zaradila sam za ovu kućicu u španskom stilu. Ima veliki trem, crepove na krovu i zaobljena ulazna vrata ofarbana u zagasitu francusku plavu. Oblikujem bugenviliju da se penje uz trem i prati liniju krova. To me podseća na likovne zadatke u vrtiću – male latice od tankog ružičastog papira koje odlete na vetru, ali začudo dobro podnose kišu.

Stanujem tri kilometra od plaže, ali da je *Pop je zakon* imala još sezona ili ušla u široku reprizu, živela bih niže, na magistrali Pacifička obala i slušala talase s postavom *Prijatelja*. U redu je. Dovoljno mi je što sam četiri pubertetske

godine bila Džejni Džejks, koja je nosila protezu i crvenela kao ljuti roštilj sos. Naučila sam da smeh može biti pomalo nepromišljen. Kad se smeješ, nemaš punu kontrolu. I, naravno, kad pokušavaš da manifestuješ stabilnog partnera, moraš da potisneš duhovitost. *Zabavna si, voleo bih da se razmnožavam s tobom* – reklo je nula muškaraca na svetu.

I to je naučno dokazano.

Čajnik zazviždi i Klem mi se pridružuje minut kasnije. „Stani. Četvrti sudar?“, pita dok se smešta pored mene na ljuljašku na tremu.

„Pa, tako nekako“, odgovaram i nameštam porub haljine preko kolena.

„Nema šanse da ćeš krstiti svetu haljinu ako nisi stopostotno sigurna da ćete se smuvati. O kome je reč? Ne sećam se trećeg sudara.“ Klem podiže pogled tamnih očiju. Blage su i umorne. Uselila se kod mene prošle godine posle najgoreg razvoda na svetu. Naravno da mi je žao zbog njenih užasnih novčanih neprilika, ali prisustvo još jednog ljudskog bića u mojoj kući najveća je promena u mom životu otkako sam napunila trideset godina. Kao cimerka na faksu, Klem je bila dar s neba, a sad radi puno radno vreme kao medicinska sestra na gerijatriji i ponekad kao šankerka. Zarađuje starenjem o ljudskim slabostima.

„Nije sudar s tipom“, odgovaram, „već sa scenarijem. Danas sam odlučila da odem na četvrti sudar sa svojim karijerom.“

„Pobogu, Džejn. To zvuči kao tutorijal za samopomoć s *Jutjuba*.“

„Ne, sama sam to smislila. Pre podne imam sastanak s Nejtanom i potpuno sam sigurna da će konačno odobriti ovaj scenario. Osećam to.“ Ne kažem o čemu sam razmišljala – da je taj scenario kao Vodolija ili broj osam, baš potaman.

Ne kažem da mi ga je vasiona poslala kako bi me poštedela jesenjeg otpuštanja viškova o kom se govori. Ipak, jeste sve to. Živim u Los Anđelesu celog života i znam dovoljno da bih znala kad tako i zvučim.

„I dostojan je te haljine? Opa. Nadam se da ćete biti veoma srećni.“ Osmehne mi se i otpije gutljaj čaja.

„Kunem se da sam se zacopala u taj scenario“, kažem. „U stvari, ludo sam zaljubljena u njega.“ Glas mi blago zadrhti dok to izgovaram. Ne znam šta mi je. Taj scenario me i blago plaši. Samo njegova suština. Kao da sam progutala najmanji pajsar na svetu koji pluta u meni i obija one delove koje sam zatvorila. Da budemo jasni, ne verujem u pravu ljubav. Odrasla sam žena. Ali ako taj scenario tako utiče na mene, onda će normalni ljudi odlepiti.

„Je li to onaj gde na kraju stavlja šaku preko srca?“

„Jeste“, odgovaram. „I onda ona zna.“ Držim dlan preko srca dok to govorim i skoro sam sigurna da sam osetila kako se nešto pomerilo. „Videćeš. Zbog tog filma ću postati velika faca.“

IZLAZIM IZ PRILAZA, uključujem radio i Džek Kvinlan zapeva svoj četvrti singl, *By My Side*. Menjam stanicu i Džek Kvinlan zapeva svoj drugi singl, *Purple*. Prebacujem na pouzdanu stanicu s kantrijem i, kaži dragička, Džek Kvinlan. Isključujem radio. Poznavala sam Džeka dok smo bili tinejdžeri. To je bilo ponižavajuće iskustvo. Ne bi bilo tako strašno da nije samo jedno od nas novopečena zvezda iako smo počeli karijeru na istom mestu. Igrom slučaja, to nisam ja. Mislila sam da ću u ovim godinama raditi ono čime ću se baviti do kraja života. Da ću praviti ogromne korake u karijeri i imati partnera pored sebe. Trebalo bi da imam

kućnog ljubimca. Mislila sam da ću dosad poznavati Spilberga i naučiti da koristim rernu.

Stižem u kancelariju pre devet. Lobi je gotovo prazan i imam osećaj da je ceo studio samo moj. *Televizija Panteon*, gde sam kao tinejdžerka slučajno sedala na naćose pred kamerama, udaljen je osamsto metara, ali u ovoj zgradi sam kreativna direktorka koja odlučuje i niko mi ne govori gde da stanem ili kako da se ponašam. Ja donosim odluke. Proveravam čvrstinu mašne na haljini i to izgovaram naglas: „Ja donosim odluke.“

Vrata lifta se otvaraju i – ne. Ne, ne, ne danas. Ne kad se spremam da preokrenem doslovno sve.

„Dobro jutro, Džejn“, pozdravlja me.

„Nemoj da mi izbaksuziraš jutro. Samo pritisni jedanaesti sprat. Neka, ja ću. Ne dodiruj ništa.“ Mnogo sam se iznervirala. Ulazi glupi Den Finegan s grivom crne kose. Nagađam da dolazi iz podzemne garaže, gde je ugasio cigaretu s aromom karanfilića pored svog monocikla. Naravno da je prokleti Den Finegan. Nemam dokaz da vozi monocikl, ali on je od onih drkadžija koji su iznad svih ostalih, razumeju se u sve i verovatno kupuju veganski krem od indijskog oraha pa onda bloguju o tome. Naravno, viđam ga po studiju otkako je moj poslednji projekat proglasio „smećem“ i pokrenuo događaje koji su ga sahranili. Misli da sam malo neuravnotežena, tako da podiže ruke kad me vidi, tobože se plašeci mog ispada. O, stvarno je urnebesno, nema šta.

„Znam da ne smem da pravim nagle pokrete“, kaže, gledajući pravo ispred sebe.

„Mnogo smešno“, odgovaram.

„Rano si došla“, primećuje. Nosi kaki pantalone i belu košulju, neupasanu. Ako mene pitaš, bolje je biti neuravnotežen nego neupasan i neočešljan.

„Jesam, važan dan“, kažem i pokazujem na haljinu. Ne znam zašto sam to uradila. Taj mali pokret rukom je uvod da mu kažem kako imam novi scenario. Ne želim Dena ni blizu svom projektu, ali želim i da mu to nabijem na nos. „Imam novi projekat.“

„Još jedan pismeni zadatak koji glumi scenario?“ Odbijam da ga pogledam, ali osećam kako se smeška.

Prevrćem očima. „Biće film godine.“

„Siguran sam da je tako.“ Lift se zaustavlja na jedanaestom spratu i on izlazi da mi pridrži vrata. Njegove tamnoplave oči me svaki put razoružaju. To važi za sve njegove crte lica, koje izgledaju kao da ih je islesao vajar iz šesnaestog veka s preoštrim dletom. Međutim, krupne oči ispod crnih obrva imaju žestinu koja se slaže s njegovom nadmenošću. „Niko ne želi da gleda kako se bez ikakvog razloga zaljubljuje dvoje nedopadljivih ljudi.“

Ponaša se neopisivo nadmeno, kao da najbolje zna šta svi žele a šta ne žele. Bio je veoma opušten dok je gazio moj prvi pravi projekat kao da je račun s benzinske pumpe. Zbog toga se okrenem prema njemu čim izađem iz lifta i izlanem se: „Smešan je i neobičan, s ekscentričnim junacima. Ali nije samo to.“ Ne znam zašto mu to govorim.

Vrata lifta počinju da se zatvaraju i on ih zaustavlja patikom. „Čekaj. *Istinita priča?*“

„Nije. Mislim, jeste. Ali ne s tobom.“ Šake mi se same stežu u pesnice jer Den izlazi iz lifta i pušta da se vrata zatvore iza njega.

„Da, sa mnom“, odgovara, „Džejn, nalazim se s Nejtnom u devet. Želi da budem direktor fotografije i to mi je potrebno.“

„Potrebno ti je“, ponavljam grubo. „Sad se sve vrti oko tebe? Samo bih da shvatim kako stvari stoje.“

„Posao je verovatno potreban oboma. Ali taj scenario mi nije odbojan. U stvari, mogu da zamislim kako bi tačno trebalo da izgleda.“

Film koji sam zamišljala dok sam tonula u san isti je onaj koji je on zamišljao, ali verovatno s čudnim osvetljenjem, titlovima i ko zna kakvim umetničkim efektima koji osvajaju nagrade, ali ne prodaju bioskopske karte. Den pritiska dugme i vrata se otvaraju. „Samo se ponašaj kao normalna osoba i uspećemo da snimimo taj film.“

I jesam normalna osoba. U stvari sam toliko normalna da to ne uzviknem. Čovek ispada najluđi kad pokušava da dokaže koliko je normalan. Na grudima mi se pravi graška znoja i zaista moram da se smirim. „Nemoguće je da se ovo dešava“, gundam dok se vrata lifta zatvaraju između nas.